

S 1919. január 3-án született Budapesten. A József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen 1943-ban szerzett gépészmérnöki oklevelet. Először a Műegyetem Mechanikai-Technológia Intézetében dolgozott demonstrátorként, majd tanársegédként. 1946-tól az iparban tevékenykedett, többek között a Gyapjúipari Igazgatóság műszaki vezetője volt. A BME-n az akkor alakult Textiltechnológiai Tanszéken 1949-től meghívott előadójaként oktatott, majd 1953-ban docenssé nevezték ki. Tudományos tevékenysége során mindig az ipari problémák ésszerű gyakorlati megoldására koncentrált. 1961-ben egyetemi doktori címet és a műszaki tudományok kandidátusa tudományos fokozatot érte el. 1970-től a Könnyűipari Felsőfokú Technikumon oktatója volt, majd amikor ennek jogutódjaként megalakult a Könnyűipari Műszaki Főiskola, itt a Textiltechnológiai Tanszék tanszékvezető főiskolai tanára lett. Ezt a munkakört töltötte be 1984. évi nyugdíjba vonulásáig.

DR. SCHMALZ JÓZSEF

Fonás- és kikészítés-technológiát, anyagismeretet és irányítástechnikát tanított magas színvonalon. Oktatói tevékenysége eredményeként jól képzett mérnökök és üzemmérnökök százai kerültek a textiliparba.

Aktívan közreműködött az első magyar műszálfonoda tervezésében. A kártoltfonás területén a sodrat és a fonalegyletesség közötti kapcsolatot vizsgálta. Kidolgozta a gyapjúipari szabályozós nyújtók irányítástechnikai vizsgálati módszerét.

Behatóan foglalkozott a fonalak elektronikus osztályozásával és értékelésével. Részt vett az újrendszerű textilszárítók áramlástanai termodinamikai optimalizálásában.

DR. SCHMALZ JÓZSEF

Nevéhez fűződik a szövőgépek dinamikai vizsgálata, a nagyteljesítményű textilgépek diagnosztikai elemzése alapjainak megteremtése is.

Részt vett a tűzött nemezok hazai gyártásának bevezetésében és a technológia kidolgozásában. Foglalkozott a terjedelmesített fonalak használati paramétereinek egzakt meghatározásával is. Hobbija a vitorlázás volt, ennek kapcsán többek között megszervezte a hazai poliészter vitorlaanyag és -cérna gyártását, amikor a pamutvitorlák után kezdett elterjedni a szintetikus fonalakból készült vitorlák használata. Ezzel együtt más szakemberekkel együtt kísérletet folytatott a sebvarró fonalak hazai kifejlesztésére is.

Számos felsőfokú jegyzetet, tan- és szakkönyvet írt. Főbb művei: Kártolási munka vizsgálata (1944), Szabályozás a textiliparban (társszerző, 1965), Szabályozás a textiliparban (szerkesztő, 1967).

Sok szócikket publikált, tudományos munkái idegen nyelven is megjelentek. Sikeres előadásokat tartott az Aacheni, a Karl-Marx-Stadti és Drezdai Műszaki Egyetemen, a brünni Gyapjúipari Kutató Intézetben, a bécsi Höhere Bundeslehr- und Versuchsanstalt für die Textilindustrie intézetben.

Munkássága elején a Textiltechnológusok Egyesületének titkára volt.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek megalakulása óta volt tagja. Tevékenykedett a gyapjú szakosztály vezetőségében, hosszú ideig vezette az oktatási bizottságot. Az egyesületben is számos értékes előadást tartott. Eredményes egyesületi tevékenységét Földes Pál Emlékéremmel ismerték el.

1985. december 2-án hunyt el.